

ELENA ARMAS

Amerikan
EV

ARKADAŐI
DENEYİ

Çeviren

Beril TüccarbaŐıođlu Uđur

*Aşkı bekleyenler, sabırlı olun.
Aşk bir ilgi budalası.
Yalnızca hayatınıza ihtişamlı bir giriş
yapacağı günü bekliyor.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Rosie

Biri evime girmeye çalışıyordu.

Düzeltiyorum. Aslına bakarsanız kaldığım daire benim değildi. Geçici bir süreliğine oradaydım. Yine de bu gerçeği değiştirmezdi. New York'un şaibeli mahallelerinde yaşarken edindiğim tecrübelere dayanarak şunu söyleyebilirdim ki, biri kapınızı çalmıyorsa içeri davetsiz girmeyi dert etmiyordum demektir.

Bir numaralı kanıt: Israrla zorlanan sokak kapısının zangırtısı. Neyse ki kilitliydi.

Sonra gürültü kesildi ve bir süredir tuttuğum nefesimi bırakabildim.

Gözlerimi kapıdan ayırmadan bekledim.

Pekâlâ. Belki de ben yanılmıştım. Bir komşu, dairesini karıştırmıştı herhalde. Ya da dışarıdaki her kimse eninde sonunda kapıyı çalacaktı ve...

Kapıdan sanki biri omuz atıyormuş gibi *güm* diye bir ses gelince irkilerek geri sıçradım.

Anlaşıldı.

Kimse kapıyı çalmayacaktı. Muhtemelen bir komşu da değildi.

Havayı ciğerlerime çekmeden sığ bir nefes aldım. Ama bir dakika ya. Ciğerlerimin hiçbir suçu yoktu. Böyle bir günün ardından temel fonksiyonlarını yerine getiremediği için beynime de yüklenemezdim.

Birkaç saat önce, son beş yıldır oturduğum sevimli, bakımlı, canımın içi dairem başıma yıkılmıştı. Çok ciddiylim. Öyle tavanadaki bir çatlaktan üzerime biraz toz yağmasından falan da bahsetmiyorum.

Tavanın bir bölümü yıkıldı. Bildiğiniz *yıkıldı*. Gözlerimin önünde tavan neredeyse üzerime çöküyordu. Kocaman bir delik

açıldı ve yukarıdan bana bakan üst kat komşum Bay Brown'un mahrem yerlerini görme şerefine nail oldum. Bu arada bilmeseydim de olurdu dediğim bir şey öğrendim: Orta yaşlı komşum robdöşambırının altına hiçbir şey giymiyordu. Diğer bir deyişle, donsuz geziyordu.

En az kanepenize doğru yürürken başınıza koca bir beton parçası düşmesi kadar travmatik bir sahneydi.

Ama daha da çekeceğim vardı anlaşılan. Şimdi de biri zorla içeri girmeye çalışıyordu. Bay Brown'un meraklı bakışları ve özgürce sallanan... malum yerleri altında elimden geldiğince hızlı bir şekilde eşyalarımı toplamış ve soluğu aklıma gelen tek yerde almıştım. Şu anda kapısı zorlanan bu dairede.

Biri yabancı bir dilde küfretti ve kilidi kurcalamaya devam etti.

Hay aksi şeytan.

Soymak için New York şehrinde yaşayan sekiz milyon insan arasından bula bula beni bulacaktı tabii, değil mi?

Parmaklarımın ucuna basa basa arkamı dönüp stüdyo dairenin kapısından uzaklaştım ve sığınacak bir yer aradım. Tanıdık mobilyalara ve eşyalara göz atarak seçeneklerimi değerlendirdim.

Dairenin açık planı sağ olsun, saklanılacak doğru düzgün tek bir yer bile yoktu. Kapısı olan tek yer banyoydu ve onun da kilidi yoktu. Hobilere ayrılan tembel bir pazar gününün ürünü olan kilden yapılmış yamuk yumuk bir mumlukla dokunsan dağılıverecekmiş gibi duran bohem tarzda bir ayaklı lambadan başka silah olarak kullanabileceğim bir şey de göremedim. Pencereden kaçamazdım çünkü ikinci kattaydım ve binanın yangın merdiveni yoktu.

Kapıdaki öfkeyle söylendiğini şimdi daha net duyuyordum. Hafiften boğuk, müzikal bir tınısı vardı ve tanımadığım ya da anlamadığım kelimeleri gürültülü bir oflama takip etti.

Kalp çarpıntıları arasında parmaklarımı şakaklarıma bastırarak giderek artan paniğimi yatıştırmaya çalıştım.

Daha kötüsü de olabilirdi, dedim kendime. Kapıdaki her kimse,

belli ki bu işte pek becerikli değil. Hırsızlıkta. İçeride olduğumu da bilmiyor. Daireyi boş sanıyor. Dolayısıyla avantajlı...

O sırada telefonuma gelen bildirim gürültüsü ve keskin bip sesi bütün evde yankılandı.

Artık evde birinin olduğunu biliyordu.

Kahretsin.

O telaşla mutfak adasının üzerinde duran aletlerden birine doğru atıldım. Aramızda üç ya da dört adım vardı. Ama ileri doğru üç dört adım atmak gibi temel fonksiyonlarını henüz yerine getiremeyen beynim mesafeyi yanlış hesapladı ve kalçam bir tabureye çarptı.

“Hayır!” diye inlediğimi duydum ve ellerim tabureye doğru uzandı. Ama onu yakalayamadım ve...

Tabure *güm* diye yere çarptı.

Gözlerimi gayriihyari kapadım. Beynim en azından beni sebeb olduğum kargaşadan korumaya çalışıyor gibiydi.

Büyük patlamadan sonraki sükûnetin fırtınadan önceki sessizlik olduğunu biliyordum.

Tek gözümü açtım ve kapıya baktım.

Belki de onu ya da onları korkutup kaçırmıştım. Bu kadar şanslı olabilir miydim?

“Merhaba?” diye seslendi kapının ardındaki boğuk ses. “Evde kimse var mı?”

Lanet olsun.

Omuzlarımı dikleştirdim ve ağır çekimde gibi yavaşça hareket ederek arkamı döndüm. Belki hâlâ varlığımı inkâr...

O gün indirdiğim geri zekâli motivasyon uygulamasının bildirimini ikinci kez dairede bangır bangır yankılandı.

Tanırım. Şanssız günümdeydim anlaşılan. İster karma deyin ister kader kısmet ama belli ki benden daha güçlü bir varlığı fena kızdırmıştım. Peşimdekiler Murphy’yle aptal kanunları bile olabilirdi.

Sonunda o aptal uygulamayı susturmak için telefonumu elimden aldım.

Bu arada ekranımdaki ilham verici söz gözüme takıldı: FIRSATLARINI KENDİN YARAT.

“Hadi ya?” diye söylendim kendi kendime.

“Seni duyabiliyorum,” dedi haneye tecavüze yeltenen şahıs. “Telefonun öttü. Sonra bir gürültü koptu. Ardından yine telefonun öttü.” Duraksadı. “İyi misin?”

Kaşlarımı çattım. Muhtemel bir hırsız için ne kadar da düşünceliydi.

“Orada olduğunu biliyorum,” diye üsteledi. “Nefesini duyuyorum.”

Öfkeyle inledim. O kadar da gürültülü nefes almıyordum.

“Tamam, beni dinle,” diye kıkırdadı davetsiz misafirim. Kıkırdadı. Yok artık. Bir de bana gülüyor muydu? “Ben sadece...”

“Hayır, sen beni dinle,” dedim çatlak, titrek sesimle. “Her ne yapmaya çalışıyorsan umurumda değil. Ben... Ben...” Hiçbir şey yapmadan, öylece salak gibi dikiliyordum. “Polisi arıyorum.”

“Polis mi?”

“Aynen.” Titreyen parmaklarımla telefonumun kilidini açtım. Bu duruma daha fazla seyirci kalamazdım. *Bugün* canıma yetmişti zaten. “Onlar gelmeden önce birkaç dakikan var. Hemen sokağın köşesinde bir karakol var.” Yoktu ve umarım bunu bilmiyordur diye içimden dua ettim. “Yerinde olsam koşmaya başlardım.”

Kapıya doğru minicik bir adım atıp tepkisini ölçmek için bekledim. Merdivene yönelen telaşlı ayak sesleri duymayı umdum.

Ama çıt çıkmadı.

“Dediğimi duydu mu?” diye seslendim ve yeniden konuşmadan önce sesime sert bir ton vermeye çalıştım. “New York polis departmanında dostlarım var.” Külliye yalandı tabii. Beşinci Cadde’deki bir şirkette güvenlik görevlisi olarak çalışan Al amcam vardı o kadar. Ama kapıdaki pislik oralı olmadı çünkü söylediklerimin ardından yine derin bir sessizlik geldi. “Peki, tamam. Benden günah gitti,” dedim. “Arıyorum artık. Bundan sonra olacakları sen düşün, kahrolası *haneye tecavüzcü hırsız!*”

“Ne?”

Uydurduğum abuk sabuk kelimelerin muhtemelen karşı tarafa hiç de tehditkâr gelmeyeceğinin farkındaydım. Yine de aramayı hoparlöre aldım ve birkaç saniye sonra hattın öbür ucundan operatörün sesi geldi: “Dokuz-bir-bir acil çağrı merkezi. Acil durumunuz nedir?”

“Selam...” Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. “Merhaba... Ben... Biri evime zorla girmeye çalışıyor.”

“Dur, sahiden polisi mi arıyorsun?” diye bağırdı kapıdaki davetsiz misafir. Ama sonra, “Ah, anladım,” diye ekledi ve yine kıkırdadı. Evet, *kıkır kıkır güldü!* Benimle alay mı ediyordu? “Seni şakacı.”

Birden kan beynime sıçradı. “Şakacı mı?”

“Alo?” diye bağırdı operatör. “Hanımefendi? Eğer durumunuz acil değilse?..”

“Ama acil,” dedim hemen. “Dediğim gibi, biri evime girdi.”

“Kapının önünde duruyorum,” diye araya girdi davetsiz misafir operatörün konuşmasına izin vermeden. “Evine girdiğim filan yok.”

İlk kez birkaç kelimededen uzun konuştuğu için aksanını daha net duyabildim. Bazı sözcükleri vurgulaması tuhaf bir şekilde tanıdık geldi, kafamın içinde bir şeyler yandı. Ama şimdi bunlara ayıracak ne vaktim ne de enerjim vardı.

“Girmeye teşebbüs etti,” diye düzelttim

“Tamam, hanımefendi,” dedi operatör. “İsminizi ve adresinizi söyler misiniz?”

“Anladım,” diye bağırdı davetsiz misafir bir adım gerilemeye neden olacak kadar gür bir sesle. “Bu da o şakalardan biri. Televizyonda görmüştüm. Programı şey sunuyor... Neydi adı? Hani güzel saçlı bir adam...” Duraksadı. “Neyse, boş ver.” Yine duraksadı. “Beni fena kandırdın. Bayağı iyiydin. Bak, hâlâ gülüyorum,” diye ekledi ve avazı çıktığı kadar gülmeye başladığında az kalsın şaşkınlıktan telefonu elimden düşürecektim. “Ama daha fazla uzatmasan da kapıyı açsan? Saat gece yarısını geçiyor

ve gerçekten yorgunum." Sesindeki enerjik tını kayboldu. "Ona çok komik olduğunu söyle. Kendisini tebrik ediyorum."

Ona mı?

Kime?

Kaşlarımı çatıp sesimi alçalttım ve telefondakiyle konuşmaya devam ettim. "Duydunuz mu? Bence akli dengesi yerinde değil."

"Akli dengesi yerinde değil mi?" diye seslendi kapıdaki adam. "Deli değilim ben. Sadece yorgunum." Kapının arkasında bir şey yere düştü ve o olmadığını umdum. Her şeyin üstüne bir de baygın bir adamla uğraşamazdım artık.

"Duydum," dedi operatör. "Hanımefendi, isminiz ve..."

"Ben yanlış mı geldim?" diye seslendi kapıdaki.

Yanlış mı?

İşte, şimdi dikkatimi çekmişti.

"Hanımefendi," diye tısladı operatör sabırsızca. "Adınızı ve adresinizi söyler misiniz lütfen?"

"Rosie," dedim bir solukta. "Rosalyn Graham. Burası teknik olarak benim evim değil. En yakın arkadaşımın dairesinde kalıyorum. Kendisi yok. Benim de kalacak bir yere ihtiyacım vardı. Ama evine izinsiz girmedim tabii. Anahtarım vardı."

"Benim de anahtarım var," dedi davetsiz misafir.

Kafamda bozuk bir plak dönüyordu sanki.

"İmkânsız," dedim kapıya kaş çatarak. "Sadece bende yedek anahtar var."

"Bayan Graham," diye araya girdi operatör gergin bir sesle. "Kapınızdaki şahısla konuşmaktan vazgeçip adresinizi paylaşmanızı rica ediyorum. Size bir ekip yollayacağız."

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki kapıdaki yine lafa karıştı. "Bizim kız bu sefer gerçekten kendini aştı."

Bizim kız mı? Yine şu kız.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra yine güm diye bir ses geldi. Kapının yanında yere oturmuştu galiba.

Hoparlörden gelen "*Bayan Graham?*" seslenişlerine aldırma-
dan, "Kimden söz ediyorsun?" diye sordum nihayet.

“Son derece eğlenceli ve yaratıcı bir insan olan küçük kuzenimden,” diye homurdandı kapıdaki.

Nefesim göğsümle ağzım arasında bir yerlerde sıkıştı.

Küçük kuzenim.

Bizim kız.

Adamın fazlasıyla tanıdık aksanı.

Tek olası açıklama zihnimde şekillenmeye başladı.

Yoksa...

Hayır. O kadar aptal olamazdım.

“Bayan Graham?” diye seslendi operatör. “Acil bir durumunuz yoksa...”

“Özür dilerim. Ben...” Gözlerimi kapadım. “Gerekirse yine ararım. Teşekkür ederim.”

Küçük kuzenim.

Tanrım, olamaz. Kapıdaki gerçekten de Lina’nın kuzenlerinden biriye rezil olacaktım. Hem de ne rezil olmak

Aramayı sonlandırıp telefonu arka cebime koydum ve tekleyen beyin hücrelerime biraz oksijen gitmesini umarak derin bir nefes aldım. “Kuzenin tam olarak kim?” diye sordum cevaptan emin olmama rağmen.

“Catalina.”

İş resmiyete binmişti. Büyük batırmıştım. Ama New York’ta olduğumuz ve yeterince garip insan ve durumla karşılaştığım için yine de ekledim: “Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. İsme posta kutusundan bakmadığını nereden bileceğim?”

Aramızdaki tahta engelin ardından gelen uzun ve gürültülü iç çekiş midemin bir takla daha atmasına neden oldu.

“Üzgünüm,” dedim kendimi tutamayarak. Çünkü gerçekten *öyleydim*. “Ben yalnızca şeyden emin olmaya çalışıyorum...”

“Akli dengemin yerinde olduğundan mı?” diye sözümü kesti özür konuşmamın tamamını dinlemeden. “Catalina Martín. 22 Kasım doğumlu. Kumral, kahverengi gözlü. Öyle bir kahkaha atar ki yer gök inler.” Nefesimi tuttum ve yine gözlerimi kapadım. “Ufak tefektir ama onu hafife alırsan bacaklarının arasına

tekmeyi yersin ve cidden fena acıtır. Tecrübeyle sabit." Bir an duraksadı. "Başka ne anlatsam? Hah, buldum. Yılanlardan ve onlara benzeyen her şeyden nefret eder. Birkaç çorabı birbirine dikip içini tuvalet kâğıdıyla doldursan bile çıldırabilir. Zekice, değil mi? Bacağımın arasına tekmeyle bu sebepten yedim zaten. İtiraf etmeliyim ki tam bir eşek şakasıydı."

Evet.

Batırmıştım. Hem de ne batırmak!

Çok ama çok fena batırmıştım.

Kendimi berbat hissediyordum.

O kadar ki, daha fazla açıklama yapmasına bile engel olamadım. "Birkaç haftadır yurtdışında. Balayına çıktı. Peru'ya mı gitmişti?" Onay bekledi ama cevap veremedim. Resmen dilim tutulmuştu. Utançtan yerin dibine geçmiştim. "Şanslı adamın adı Aaron. Uzun boylu ve fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla biraz göz korkutucu bir tip."

Bir dakika. O hâlde...

"Henüz bizzat tanışmadık."

Daha Aaron'la tanışmamış mıydı?

Ben...

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu olmamalıydı, olamazdı.

Ama sonra, "Ne yazık ki düğüne katılamadım," dedi.

Bal gibi olmuştu işte. O andaki hislerimi önceki utancımınla karşılaştırmam mümkün bile değildi.

Kapının arkasındaki adam en yakın arkadaşımın evini soy-maya hazırlanan bir hırsız ya da haneye tecavüze yeltenen akli dengesi bozuk bir şahıs değildi.

Polise yakalatmaya çalıştığım bu adam Lina'nın akrabasıydı.

Ama bununla da kalmıyordu. *Hayır.* Üstelik Aaron'la henüz tanışmayan *tek* kuzeniydi.

Lina'nın kalabalık İspanyol akrabalarından düğüne katılmayan tek kişiydi.

Evet, ondan başkası olamazdı.

"Duyduğuma göre eğlenceli bir düğünmüş," dedi beni göğ-

süme yumruk yemiş gibi sersemleterek. "Kaçırduğuma üzuldüm doğrusu."

Kapının tokmağını sıkıca kavradığımı fark ettim. Söylediklerini duyup *kim* olduğunu anlayınca boştaki elim oraya kendiliğinden uzanıvermiş, parmakların tokmağın etrafına dolanıvermişti sanki.

O değildir, diyordu içimden bir ses. Bu kadar şanssız olamam.

Ama oydu. O olduğunu biliyordum. İster kader kısmet deyin ister talih, yazgımı tayin eden her neyse bavulunu alıp hayatımdan çıkmıştı. Bundan sonra kendi başımın çaresine bakacaktım.

Çünkü bu adam düğüne gelmesini gizliden gizliye umduğum tek kuzendi. Tanışma ihtimalimizi düşündükçe bile heyecana kapılmama sebep olan kişiydi. Âdet yerini bulsun diye beni yanaklarımdan öpeceği günü. Birbirimize hâl hatır sorduğumuz ve belki de dans edeceğimizi. Beni nedime elbisemle gördüğünü. Nihayet kanlı canlı karşımda durduğunu düşündükçe...

Ve tabii başka olasılıkları.

Parmaklarım hareket etti ve kapının kilidi *çıkırt* diye açıldı.

Dışarıdaki adamın *gerçekten* o olduğunu bilmenin kalbime attığı taklalarla kapı koluna uzandım. Kaygıyla, hevesle, boşta zımda koca bir yumru olmuş umutla. Düğünden önceki birkaç ayda kurduğum aptalca düşler yaptığım kabalıktan ötürü duyduğum utançla gölgelendi. Hevesim vicdan azabıma yenildi.

Kalp çarpıntılılarıyla kapıyı araladım ve...

Ayaklarımın dibine bir şey düştü.

Aşağı baktığımda deminki tok sesin nereden geldiğini hemen anladım.

Yerde sırtüstü yatıyordu. Kapıya sırtını dayamıştı galiba ve ben birden kapıyı açınca da dengesini kaybedip yuvarlanmıştı.

Kestane rengi, dalgalı saçlarla dolu kafasına bakakalmışken ciğerlerim işlevlerini güçlkle yerine getirebiliyordu. Hafızama kazıdığım ve bununla da kalmayıp ekran görüntüsünü aldığım fotoğrafındaki görüntüsüyle hiç bağdaştıramamıştım bu manzaraı. Fotoğraflarında hep kısacık saçlıydı.

“Gerçekten sensin,” diye mırıldandım ona gözlerimi dikmiş bakarken. “Buradasın. Ama saçların farklı. Daha uzun ve...”

Susmamla yüzüme ateş basması bir oldu.

Telefonumun ekranını itiraf etmekten utandığım sıklıkta ve uzun dakikalar boyunca işgal eden yakışıklı suratla şaşkın bir ifade belirdi. Ama sonra çikolata kahvesi gözlerinin içi güldü. “Daha önce tanışmış mıydık?”

“Hayır,” dedim bir çırpıda. “Yok canım. Yani sadece beklediğim gibi değilsin. Sesinden seni daha farklı hayal etmiştim.” Başımı iki yana salladım. “Ben... *Tanırım...* Çok özür dilerim. Sadece...”

Sadece ne, Rosie?

Kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Yer yarılrsa, ki bu şartlarda çok da ihtimal dışı sayılmazdı, koşu koşu içine atardım.

“Özür dilerim,” diye yineledim soluk soluğa. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Varlığımdan haberi bile olmayan ama yüz hatlarını ezbere bildiğim adam ayağa kalkmakta acele etmedi. Bunun yerine, gözlerini ilgiyle yüzümde gezdirdi. Sanki yoktan var olup ayaklarının dibine yuvarlanan benmişim gibi.

Tam başka bir şeyler daha söyleyecek ve bir ümit zekice laflar edebilecek kıvama geldiğimi düşünürken dudakları aralandı. Meraklı bakışlarının yerini tatlı bir gülümseme aldı ve ne diyeceğimi unuttuverdim.

Çünkü gülümsüyordu ve bu dünyanın en sevimli, en içten ve çekici gülümsemesiydi. İnsanın elini ayağını birbirine dolaştıracak bir gülümseme.

Ekran görüntüsünü aldığım ve ikide bir baktığım o fotoğraf-takinden bile daha güzel gülüyordu.

“Madem tanışmıyoruz,” dedi yüreğimi eriten, hafiften çarpık o tatlı gülümsemesiyle, “ben Lucas Martín. Lina’nın kuzeni.”

Evet.

Kim olduğunu tabii ki biliyordum. Ne kadar iyi bildiğimi duysa şaşardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Rosie

Lucas oturduğu yerden bana bakarken muhtemelen ne kadar sorunlu olduğumu düşünüyordu.

“Ben...” *Hay aksi.* Onunla böyle tanışacağım hayatta aklıma gelmezdi. Kafamda canlandırdığım tanışma sahnesiyle aynı evrenden bile değildi, ki bu kafada canlandırma olayı için bol bol zamanım olmuştu. Bir yıldan biraz fazla. Ve en az bir düzine farklı senaryom vardı.

“Merhaba Lucas,” dedim. “Nihayet tanıştığımıza sevindim.”

Nihayet mi?

Evet, resmen öyle demiştim.

Lucas kaşlarını çattı ve kulaklarım birer alev topuna dönüştü. Muhtemelen yüzüm de pancar gibi olmuştu.

“Kesinlikle hırsız değilsin!” diye bağırırım ağzımdan kaçan talihsiz *nihayeti* unutturma umuduyla. “Ve öyle sandığım için çok üzgünüm. New York’a gelişinin böyle olacağını hayal etmişsinizdir. Lina’nın evine gelişinin de diyebiliriz. Neyse. Yerden kalkmana yardım edeyim mi?”

Ne var ki Lucas istifini bozmadan sırtüstü yatmaya devam etti. Birkaç dakika önce yüzüne yayılan gülümseme hâlâ yerli yerinde duruyordu. Orada olmayı hiç dert etmiyor, tüm bunları son derece *normal* buluyor gibiydi. Ama değildi. Çünkü Lucas Martín buradaydı. Kapımda. Daha doğrusu Lina’nın kapısında. Ve kimse bir başkasının üzerinde bundan daha korkunç bir izlenim bırakamazdı.

“Evet, bunu beklemiyordum,” dedi kolunu yukarı doğru uzatıp kendi tepesinde, benim karnımın oralarda sallandırarak. “Ama ne şekilde olursa olsun seninle tanıştığımıza memnun oldum, Rosalyn Graham.”

Eline ve uzun parmaklarına baktım. Sonra bakışlarım güneş yanığı bileğine ve onu süsleyen eski, deri örgü bilekliğe kaydı.

Bir yanım ona dokunmanın içimde nasıl hisler uyandıracacağını merak etti. Ama kollarımı gövdemin iki yanından ayırmadım.

“Adımı... nereden biliyorsun?” diye sordum.

Soyadımı da söylemişti zira.

Eli havada kaldı. Hâlâ gülümsüyordu.

“Operatöre söylerken duydum,” dedi rahat bir tavırla. “Bana akli dengesi bozuk dedikten hemen sonra söyledin.”

Yüzümü buruşturdum. “Doğru ya.” Derin bir iç çektim. “Onun için de özür dilerim.” Gözlerimi kırıştırdım. Kapüşonlusu sıvanınca kolunun yarısı gözler önüne serilmişti. Ama ısrarla elini sıkmadığım için sonunda kolunu indirdi. “Bu gece geleceğini bilmiyordum. Lina hiçbir şey söylemedi. Yoksa polisi aramazdım. Geleceğini bilseydim burada bile olmazdım.”

Lucas merak olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle başını hafifçe yana eğdi. *Sahi neden buradasın?* diye sormak istediğini tahmin ettim.

“Bana Rosie diyebilirsin,” diye devam ettim. “Herkes öyle der. Sen de diyebilirsin. Yani istersen tabii. Ya da Rosalyn de olur.”

Gülümsemesi tatlı bir kıkırdamayla bölündü. “Rosie,” diye yineledi.

Diline yakışıp yakışmayacağını test eder gibi söylemişti adımı.

Ya o telaffuzuna ne demeliydi? R’leri yalnızca ses telleri ve diliyle değil de, bütün vücuduyla şekillendirir gibi yuvarlayarak söylemesi... Her bir kelimesini belirgin bir İspanyol aksanıyla zenginleştirmesi... Adımı daha önce böyle söyleyen biri olmamıştı hiç. Değişik gelmişti ve kesinlikle fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.

“Rosie,” diye yineledi birkaç saniye sonra. “*Qué dulce,*” diye ekledi anadilinde. İspanyolca olduğunu biliyordum ama anlamandan emin değildim. “Hoşuma gitti. Sana yakışıyor.”

* (İsp.) Ne tatlı –çn

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. Sadece yüzüm değil, bütün vücudum yanıyordu. Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine geçirdim. “Senin ismin de güzel, Lucas. Çok... nostaljik.”

Nostaljik mi?

Tanrım.

Sararmış bir fotoğraftan ya da yetmişler temalı bir partiden söz eder gibi nostaljik mi demiştim sahiden?

“Teşekkür etmeliyim sanırım,” dedi kıkırdayarak. “Yerde rahat olsam da sana tersten bakmaktan yorulduğum, Rosie.”

Daha sözlerinin anlamını bile kavrayamadan bir sıçrayışta ayağa kalktı. Bu ani hareketle birlikte uzun boyu, hâlâ kulaklarımın çınlayan sihirli R harfleri ve Lucas Martín’in kanlı canlı karşımda olması dikkatimi dağıtınca yüzünü buruşturup iki büklüm olmasına zamanında tepki veremedim.

“Dikkat!” dedim son anda atılıp kollarına yapışarak. Başını eğdiği için yüzünü göremiyordum. “İyi misin?”

“*Estoy bien,*” diye mırıldandırırken sanki anadilindeki bu sözcükler ağzından kendiliğinden dökülmüş gibiydi. Başını iki yana salladı. “İyiyim. Her şey kontrol altında.”

Yavaşça başını kaldırdı ve bana kirpiklerinin arasından baktığında yine bütün kanım yüzüme hücum etti. Sonra bir şey dikkatini çekmiş gibi aşağı baktı.

Ben de onu taklit ettim.

Ellerim. Üst kollarını mengene gibi sıkıyordu. Birden kollarının ne kadar sert olduğunu fark ettim. Kaslarla doluydu. Sert kaslar. Esnek kaslar.

Aynı anda kafalarımızı kaldırdık. Kahverengi gözlerine denk gelen gözlerim irileşti.

Bu durum onu eğlendirmiş gibiydi; muzipçe gülümsedi. “İyi yakalayıştı, Rosie.”

Ağzından çıkanlar beni geri püskürtmüş gibi kollarını bıraktım ve bir adım geri çekildim.

“Sen sendeleyince...” diye atıldım ve ellerimi suçlu bir çocuk

* (İsp.) İyiyim –çn

gibi önümde kavuşturup gözlerimi kaçırdım. Çenesinin altındaki bir noktaya odaklandım. “İyi olduğuna emin misin?”

“Evet, endişe edilecek bir şey yok.” Elini kaygısızca havada salladı. “Galiba uçak yolculuğum boyunca uyumak yerine arada kalkıp bacaklarımı açmalıydım.”

“Doğru,” dedim başımı sallayarak. “Az yol değil. Koca okyanusu geçtin.” Çünkü Lucas Martín buraya dünyanın öbür ucundan gelmişti. Ta memleketi İspanya’dan. Ya ben ne yapmıştım? Onu kuzeninin evine almamış, polisi aramış ve kapının önünde dakikalarca sırtüstü yatmasına göz yummuştum.

“Yok,” dedi. “Aslında Phoenix’ten geldim.”

Aaa?

Hadi ya?

“Geçerken mi uğradın, yoksa...” Lucas’ın ne zamandan beri ülkede olduğunun üzerime vazife olmadığını fark ederek dili mi tuttum. “Neyse canım. Kapıda kaldın. Gelsene.” Kuzeninin dairesine girmesi için yana çekilirken kendimi oraya daha az ait hissedemezdim.

Lucas epey ağır görünen sırt çantasını yerden alıp içeri girdi ve onu arkasından şöyle bir süzecek zamanım oldu. Beni görmediği için rahatça inceleyebildim onu. Baştan aşağı, tepeden tırnağa, sağdan sola ve soldan sağa gözlerimi birkaç tur üzerinde dolaştırdım.

Vay canına. Bacakları uzun, ince ve kaslıydı. Onu sosyal medyadan gizlice takip ederken bu kadar uzun boylu olduğunu fark etmemiştim. Omuzları bile hayal ettiğimden daha genişti. Gri, buruşuk kapüşonlusunun altından hemen belli oluyorlardı. Birkaç dakika önce fark ettiğim kol kasları da öyle. Sirtına şöyle bir göz atan herkes onun profesyonel bir sporcu olduğunu anlardı. Eh, adam sörfçüydü tabii. Şampiyonalara ve turnuvalara katılıyordu. Güzel ama korkutucu dev dalgalarla dans ediyordu. Muhtemelen hayatının büyük bir kısmını suda geçiriyordu ve vücudu...

Sırt çantasının yere düşerken çıkardığı tok sesle kendime geldim. Lucas, minik ve sevimli stüdyo dairenin mutfağını diğer yaşam alanlarından ayıran adanın yanına kadar gitmişti.

"Ee, Rosie?" Yere düşürdüğüm tabureyi almak için eğildi ve onu diğerinin yanına koydu. "Şu işin aslını anlat bakalım." Rahat bir gülümsemeyle bana döndü. "Gelişim sürpriz olduğuna göre beni karşılama heyetinden değilsin." Sesi boğuk ve oyunbazdı. Göğüs kafesimin içindeki telaşlı kıpırtıyı dindirmeye çalıştım. "Tam da kuzenime teşekkür etmeyi düşünürken biraz hayal kırıklığına uğradım doğrusu."

Göğsümdeki kıpırtı hızlanınca bir an verecek cevap bulamadım ve aramızda garip bir sessizlik oldu.

Lucas'ın gülümsemesi soldu.

"Şakaydı," dedi. "Bayağı kötü bir şaka galiba. Özür dilerim. Genelde bu kadar soğuk espriler yapmam."

Gözlerimi kırıştırdım.

Düşün, Rosie. Düşün. Bir şeyler söyle. Ne olursa.

"Ashton Kutcher," dedim pat diye. Lucas'ın kaşlarını çattığını gördüm. "Punk'd'i o sunuyor. Hani adını hatırlayamadın ya?" Ellerimi kaldırıp sesimi alçalttım. "Şakalandın!"

Başını yana eğince hayatımın son on saniyesini yaşamamış olmayı diledim. Kaseti geri sarıp başka bir şey söylemeliydim. Zekice ve cilveli bir şey. Çok mu şey istiyordum? On saat ya da on dakika değil, yalnızca on saniyecik.

Birden güldü. Boğuk ama mutlu bir ses çıkardı ve her nedense benimle alay etmediğini, söylediğim şeyin ona gerçekten komik geldiğini anladım.

"Evet," dedi neşeyle. "Aynen, tam da o programdan bahsediyordum. Saçları güzel adam da o işte."

Ona baktım. Yüziüne, yukarı doğru kıvrılan dudaklarına, pırlıl pırlıl parlayan gözlerine ve Ashton Kutcher'inkilerden katbekat güzel saçlarına. Dayanamayıp ben de gülümsedim.

* MTV'de yayınlanan ve 11 sezon boyunca devam eden gizli kamera şakası programı -çn

O sırada Lucas'ın bakışları dudaklarıma kaydı ve o bakışlar yüzümdeki tebessümü silecek cinstendi.

"Neyse," dedim omuzlarımı dikleştirip gözlerimi kaçırarak. "Güldük eğlendik." Ki durum pek de öyle değildi aslında. "Ama artık ben gideyim de... burayı sana bırakayım."

Vakit kaybetmeden ve alınında beliren derin çizgilere aldırmadan eşyalarıma doğru yürüdüm. İki bavulumun, ağzına kadar dolu mavi bir Ikea torbasının ve buzdolabındaki meyve sebzelerle çabuk bozulacak diğer yiyecekleri son anda içine attığım kutunun önüne çömeldim. Bavullardan biri açtı ve içindekilerin yarısını boşaltmışım.

Sağ tarafımdan ayak sesleri geldi ve bir çift beyaz spor ayakkabı görüş alanıma girdi.

"Gidiyorsun," dedi ben bavuldan çıkardığımı bile hatırlamadığım pabuçlarımla tekini yerden alırken. "Bu kadar eşyayla..."

Soru sormadığını bilmeme rağmen yine de cevap verdim.

"Evet, evet." Yine bavuldan çıkarmış olduğum kazaklarıma uzandım. "Zaten Lina'ya şey için uğramıştım." Ona kendi dairesi kullanılamaz hâle geldiği için balayındaki arkadaşımın belli ki hiç de boş olmayan evini işgal etme niyetimden bahsedemedim. "Çiçekleri sulamak için. Bir de posta kutusuna bakmak. Birlirsin işte, o tür şeyler."

Derin bir sessizlik oldu.

"Bu bana pek uğramak gibi gelmedi, Rosie."

"Ah." Tek elimle kazakları bavula tıkarırken diğer elimi salladım. *Bavulu neden hemen boşaltmıştım sanki?* "Yok canım. Onu da nereden çıkardın?"

Görmeden azıcık vurulduğu adama yük olmamak için kırk takla atan benden mi?

Karşıma oturdu. Gören de öylesine takıldığımızı sanırdı.

Bir laf edene kadar ağzımı beş kere açıp kapadım. "Ne yapıyorsun?"

Tam bir zekâ abidesisin, Rosie.

Lucas içimde kopan fırtınalardan habersiz, kaygısızca kı-

kırdadı. “Kuzenimin dairesinde ne yaptığını sormayı planlıyorum,” dedi. “Aslında daha önce sormalyıldım ama çok meşguldü.” Omuz silkti. “Bana bir açıklama borçlu olduğundan değil tabii. Belli ki bütün bunlar” –parmağını havada şöyle bir döndürdü– “Lina’nın suçu. Geleceğimi bilmiyordun.”

“Hayır, gerçekten bilmiyordum.”

“Lina senin burada olduğunu biliyor mu?”

İç çektim. “Hayır...” Lucas’a bal gibi de bir açıklama borçlu olduğumu bilmeme rağmen gerisini getiremedim. “Ama haber vermeye çalıştım. Onu aradım. Aaron’ı da. Yedek anahtarımı kullanıp bu geceyi burada geçirebilir miyim diye soracaktım.” Ya da birkaç geceyi. “İkisinin de telefonu kapalıydı. Buldukları yerde çekmiyor herhalde.”

Olanları kavramaya çalışır gibi yüzümde dolaştırdı gözlerini. Sonra cebinden ufak bir şey çıkardı. “Anahtar demişken,” diye mırıldandı onu parmakları arasında tutarak. “Yalan söylemiyordum. Gerçekten anahtarım var.”

Yeniden özür dilemeye yeltendiğimde başını iki yana sallayarak bana engel oldu. “Lina giderken sokağın aşağısındaki pizzacıya bıraktı. Alessandro’s muydu? Oradan almamı söyledi.”

Bu gayet... mantıklıydı. Ama bana Lucas’ın geleceğinden hiç bahsetmediği gerçeğini değiştirmiyordu bu.

“Sandro iyi adam,” dedi Lucas başını sallayarak. “Artık ne kadar bitik görünüyorsam bana yiyecek bir şeyler ikram etmek istedi.” Birden yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı ve bu da bana tabağındaki bifteğe âşık âşık baktığı Instagram paylaşımını hatırlattı. “Uzun zamandır bu kadar lezzetli bir pizza yememiştim.”

“Tam da Sandro’nun yapacağı bir şey,” dedim siyah saçlı, orta yaşlı adamı gözümde canlandırarak. “Şaşırmadım. Lina buraya taşınalı birkaç yıl oluyor. İlk günden beri haftada en az bir defa oradan pizza söylüyoruz.”

En yakın arkadaşım muhtemelen bu yüzden anahtarını emanet edecek kadar güveniyordu ona.

“Biliyorum, söyledi,” dedi Lucas muzip bir gülümsemeye. Sandro ona bizimle ilgili ne anlatmıştı acaba? Her seferinde küçük bir orduyu doyuracak kadar pizza sipariş ettiğimizi söylemediğini umdum.

Uzun uzun birbirimize baktık. Birkaç dakika önceki gibi garip gelmedi ama uzayan sessizlikler beni hâlâ huzursuz ediyordu. Karşımda yerde oturan bu adama gizliden gizliye tutkun oluşum bir balon gibi şişerek aramızdaki bütün alanı kaplıyordu sanki. Bir yıldan fazladır hafızamın bir köşesinde biriktirdiğim tüm ayrıntıları bir bir hatırlamamın da yardımı olmuyordu.

Lucas’ın ananaslı pizzaya bayıldığını biliyordum mesela. Benim pizzayla asla bağdaştıramadığım bir lezzetti. Çenesindeki küçük yara izinin dünya güzeli Belçika çoban köpeği Taco’nun tasmaşına takılıp yüzüstü düştüğünde olduğunu da biliyordum. Ya da gündoğumunu günbatımına tercih ettiğini.

Tanrım. Birinin sosyal medyasına yeterince sık ve uzun baktığında öğrenebileceklerinizin gerçekten haddi hesabı yoktu.

Öyle bir tatlılıkla, “Rosie,” dedi ki vicdan azabıyla sarsıldım. Birini gizli gizli takip ettiğim için utanıyordum kendimden. “Efendim?” dedim çatlak bir sesle.

“Burada ne işin var cidden?”

Ona dürüstçe cevap vermekle vermemek arasında bocaladım. Lucas’ın gerçeği öğrenmesiyle bir derdim olduğundan değil tereddüdüm. Ama o gün yeterince drama yaşadığımı düşünüyordum ve bunlara bir tane kadar eklemek ne kadar doğru olurdu bilmiyordum.

“Benim evde ufak bir sorun çıktı,” dedim kısmen doğruyu söylemeye karar vererek. “Önemli bir şey değil ama bu gece orada kalmak istemedim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Nasıl bir sorun?”

“Tesisatla ilgili.” Omuz silktim. “Tamir ettirdiğim gibi eve döneceğim.”

Kendi kendine usulca mırıldandı. “Tüm bunları bir gece için mi yanına aldın?” Başıyla aramızdaki bavulları ve etrafa saçılan

diğer eşyaları işaret etti. “Sonra tüm yiyeceklerin falan. Bir gece için mi?”

“Atıştırmayı severim.” Lucas’ın yüzünden başka her yere bakıyordum. “Tam bir gece yiyicisiyim. Bir gecede bunların hepsini yiyebilirim.”

“Yaa,” dedi ama bana inanmadığı belliydi.

Haklıydı da. Yalan söylüyordum.

Ona bir bakış attım ve her nedense bülbül gibi ötmeye başlayıverdim. “Tamam. *Ufak* bir sorun değil. Tavan çatladı. Her şeyimi toplayıp bir taksi çağırmana ve buraya gelmeme yetecek kadar büyük bir çatlak.”

Buraya gelmiştim çünkü babam Philly’ye taşınmıştı ve erkek kardeşim Olly telefonlarımı açmıyordu. Üstüne üstlük, onlara aylardır –tam olarak altı aydır– yalan söylüyordum ve geceyi ikisinden biriyle geçirmem tüm gerçekleri ortaya çıkarabilirdi.

“Özür dilerim. Tüm bunlar seni ilgilendirmez tabii.” En yakın arkadaşımın sıkış tıkış stüdyo dairesine göz gezdirdim. “Burası tek odalı bir daire ve sadece bir tane yatak olduğuna göre ikimiz birden burada kalamayız, *biliyorum*.” Dürüst olmak gerekirse, geceyi seve seve kanepede geçirebilirdim ama bu akşam yaşananlardan sonra Lucas’ı buna zorlamak istemiyordum. Hem yeterince rezil olmuşum zaten. “Ben bir otele giderim.”

Ona baktığımda dudaklarının seğirdiğini gördüm. Bu sefer gülümsemedi. Sanırım suratını buruşturmuştu. “Sen iyi misin peki?” diye sordu.

Şaşırarak kaşlarını çattım. “Ne?”

“Tavan çatlamış ya?” dedi. “Ciddi bir kazaya benziyor. Yaralanmadın ya?”

“Ah.” Yutkundum. “Yok, iyiyim.”

Beni yine kuşkuyla süzdü.

“Doğru söylüyorum,” dedim. “Hem ben New Yorkluyum. Çetin cevizimdir.” İnandırıcı olduğunu umduğum bir kahkaha attım ve eşyalarımı etrafıma toplamaya devam ettim. “Her şeyi bir toparlayayım, Uber çağırırım.”

Yarattığım dağınıklığa şöyle bir göz attıktan sonra elime geçeni bavullara tıkmaya koyuldum.

Ayağa kalkıp yürümeye başlayana kadar Lucas'ın hareketlendiğini fark etmemem de muhtemelen bundandı. Sırt çantasının yanına varınca durdu, çantayı alıp omzuna attı.

“Ne...” Apar topar doğruldum. “Nereye gidiyorsun?”

Hafifçe yaylanıp sırtındaki ağırlığın yerini değiştirdi. Ağzını çarpıtıp yine bütün sevimliliğiyle gülümseyerek aklımı karıştırdı. “Başka bir yere. Burada kalmayacağım.”

“Ne?” Ona şaşkınlıkla baktım. “Neden?”

Kapıya doğru bir adım attı. “Çünkü gece yarısını geçiyor. Sen de bayılmak üzere gibi görünüyorsun.”

Gözlerimi kırıştırdım. Elim gayriihtiyari saçlarıma gitti. O kadar kötü mü...

Elimi indirdim. Nasıl görüldüğümün önemi yoktu. Birincisi, şu anda bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Ve ikincisi, şu anda bu konuda gerçekten hiçbir şey yapamazdım. “Kalacak yerin var mı?” diye sordum. “Buradan başka?”

“Tabii.” Omzunu silkti. “New York’tayız. Seçenekler sonsuz.”

“Olmaz.” Başımı iki yana sallayarak yolunu kestim. “Ben gideceğim. Burası kuzenin evi. Anahtarın bile var. Geceyi otelde geçiremezsin.”

Daha da tatlı gülümsedi. “Çok tatlı bir hareket, Rosie. Ama hiç gerek yok.” Yanımdan dolaşınca topuklarımın üzerinde döndüm. “Hem böylesi daha kolay. Daha çantamı bile açmadım.” Gözleri eşyalarıma kaydı. “Senin toplanman uzun sürer.”

“Ama...”

Bir kez daha göz göze geldiğimizde, rahat gülümsemesiyle bağdaşmayan bir ifade takınarak kaşlarını çattı. Yine afalladım ve ne diyeceğimi şaşırdım.

“Dinle,” dedi sakince. “Ben açık konuşmayı seven bir adamım. Onun için, aklımdan geçeni pat diye söyleyeceğim.”

Yutkundum.

“Varlığımdan fazlasıyla rahatsız olduğumu düşünüyorum.”

Duraksadı. "Hatta durumun bu olduğundan eminim. Seni suçlayamam, sonuçta yeni tanıştık."

Ne? Aman Tanrım, gerçekten bunun için mi gidiyordu? "Rahatsız olmuyorum," dedim söylenebilecek en rahatsız şekilde. "Sandığın gibi değil." Başını yana eğdi. Başka bir şey söylemeliydim, herhangi bir şey. Ama aklım durmuştu sanki. "Be-ben..." diye kekeleyebildim yalnızca.

"Gel, anlaşalım," dedi sözümü keserek. Her nedense bunu beni rahatlatmak için yaptığı izlenimine kapıldım. "Bu gece burada kal. Güzelce dinlen. Yarın yine gelirim ve baştan başlarız. Bu gece olanları unutturuz. Sonra da kimin nerede kalacağını konuşuruz." Duraksadı. "Ne dersin?"

Baştan başlarız. Bu gece olanları unutturuz.

Bunu gerçekten yapabilmemiz için neler vermezdim. "Konuşacak bir şey yok ki. Lina sana anahtar bırakmış. Burada sen kalmalısın."

"Olur," dedi. "Ama bu gece değil."

Bu doğru değildi. *Hiç* doğru değildi. Her şeyiyle yanılttı ve ben... Çocuk gibi homurdandığımı ve oflayıp pufladığımı fark ettim.

Lucas'ın kıkırdarken çıkardığı ses tok ve erkeksiydi. "Yarın geleceğim," dedi. "Söz."

İtiraz etmek için ağızımı açtım. Belki de ayağına çelme takıp üzerine kapıyı kilitlemeliydim.

Ama sonra, "Hiç dert değil, Rosie," dedi ve birden ciddileşti. Ağırbaşlılığını takındı. "Her şey yoluna girecek."

Onunla savaşıma arzusun yerini müthiş bir yorgunluk aldı. Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya ve her şeyi tek başıma becermeye çalıştığım yılların bitkinliği birden omuzlarıma bindi. *Her şey yoluna girecek*, genellikle benim başkalarını teselli ederken kurduğum bir cümleydi ve bu kez bunun bana söylenmesiyle direnmekten vazgeçme ihtiyacı hissettim.

"Peki. Bunun için teşekkür ederim," dedim ve bunu derken ne kadar samimi olduğumu Lucas tahmin bile edemezdi.

Başını hafifçe salladı ve kapıya doğru bir adım daha attı. “Yarın görüşürüz o hâlde. Bu sefer kapıyı çalacağım.”

Komik ve zekâ pırıltıları taşıyan bir şeyler söylemek istedim ama ne anlamı vardı? Bir çuval inciri berbat etmişim zaten. İlk izlenimlerin çıkmayan mürekkeple yazılan yazılardan farkı yoktu. Kimse onları kolay kolay değiştiremezdi. Kolu indirip kapıyı açmasını öylece izledim.

“Hey, Rosie?” diye seslendi gitmeden önce. “Nihayet Lina’nın en yakın arkadaşıyla tanıştığıma sevindim.”

Nihayet.

Nihayet, demişti.

Ama muhtemelen sebepleri benimkilerle aynı değildi.

“Ben de, Lucas,” dedim. “Her şey... *müthişti.*” Müthiş bir felaket.

Hafifçe gülümsedi. “Kapıyı arkamdan kilitle, olur mu?” Arkasını dönüp merdivene yöneldi. “İçeri kimin girmeye çalışacağı belli olmaz.”

İşte böylece, Lucas Martín kapımda –daha doğrusu Lina’nın kapısında– bittiği gibi bir anda gözden kayboluverdi.

Her şey bir rüya gibiydi. Benim hayal ürünüm gibi.

Aylardır telefonumdan gizli saklı ve belki biraz da sapıkça takip ettiğim adamla ilgili saçma bir rüya görmüştüm sanki.

Budalalığın böylesi dedirtecek türden yoğun duygularla hiç tanımadan tutulduğum gizli aşkım en ummadığım anda hayatıma girivermişti.